

Министарство финансија Републике Србије у Београду, Кнеза Милоша бр. 20, државни секретар по овлашћењу министра број: 8436/82/2024 од 27. маја 2024. године, решавајући по жалби Поповић Мирљане из Београда, ул. Плитвичка бр. 4, изјављеној против решења Одељења за имовинско правне послове Органа управе градске општине Вождовац у Београду, број III 463-6/21 од 18. марта 2022. године, у предмету поништаја правоснажног решења о изузимању, на основу чл. 17. и 59. Закона о државној управи ("Службени гласник Републике Србије", бр. 79/05, 101/07, 95/10, 99/14, 47/18 и 30/18 – др. закон) и члана 167. Закона о општем управном поступку ("Службени гласник РС", бр. 18/2016, 95/2018 – аутентично тумачење и 2/2023), доноси

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ жалба Поповић Мирљане из Београда, изјављена против решења Одељења за имовинско правне послове Органа управе градске општине Вождовац у Београду, број III 463-6/21 од 18. марта 2022. године, као неоснована.

Образложење

Ожалбеним решењем одбија се захтев Поповић Мирљане, Анђелковић Бисерке и Илић Рајка, сви из Београда, за поништај правоснажног решења Општинског комитета за комунално грађевинске, стамбене и имовинско правне послове Вождовац број 462-41/85 од 12.04.1985. године, као неоснован.

Против овог решења жалила је благовремено изјавила жалбу због непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног прописа. Наводи да првостепени оргн не поштује пресуду Управног суда 10 У бр. 2959/17 од 15.12.2020. године, затим не поштује елементарна људска права у овом поступку и то право на мирно уживање „отете“ имовине, не поштује елементарна правила Закона о општем управном поступку и не поштује одредбу чл. 86. ст. 7. Закона о планирању и изградњи, те одредбу коресподентне одредбе Закона о експропријацији које налажу да се ништи решење о експропријацији уколико у року од три године предметно земљиште није приведено намени, односно одредбе Закона о повраћају одузете имовине и обештећењу које налажу да се неизграђено грађевинско земљиште враћа у натуралном облику подносиоцу захтева за повраћај одузете имовине. Директно кршење елементарних законских норми и упута Управног суда Србије је у чињеници да у предмету постоји Налаз и мишљење вештака Петра Мргуда од 29. маја 2009. године и допунско вештачење истог судског вештака од 16. јуна 2009. године, који докази потврђује да предметна парцела није приведена намени за коју је изузета у року од годину дана од дана ступања на снагу Закона о планирању и изградњи по чл. 86. ст. 7. и да је Регулационим планом који је у поступку доношења, парцела изгубила свој статус јавног грађевинског земљишта, чиме се потврђује да ће се изменом планског документа променити намена земљишта. Када се сагледа ожалбено решење јасно се констатује да се у овој правној ствари директно крше одредбе чл. 8, 9 и 1 Закона о општем управном поступку. Уместо да првостепени орган поштује наведене законске одредбе исти чак ни не спомиње напред наведени доказ вештачењем на околности да предметна парцела није приведена намени, из чега неспорно произилази да је дужност првостепеног органа да поништи предметно решење о изузимању градског грађевинског земљишта у смислу напред цитиране одредбе чл. 86. став 7. Закона о планирању и изградњи. Истиче да је предмет враћања грађевинско земљиште те је јасно да грађевинско земљиште (које није приведено намени) не само предмет поништаја решења о изузимању права сукоришћења, већ и предмет повраћаја одузете имовине, а *mutatis mutandis*, јасно је да сваки сувласник којем је Република Србија одузела имовину подржављањем има право на повраћај предметног сувласничког удела, посебно обзиром на одредбу члана 8 Закона о враћању одузете имовине и обештећењу,

који омогућава обесправљеним грађанима којима је национализацијом одузета имовина да се иста врати у натуралном облику, те сходно томе када се говори о поништају решења у смислу чл. 86. став 7. Закона о планирању и изградњи мора применити и утврдити поништај решења о изузимању права коришћења (обзиром да је својина правном претходнику странке у поступку одузета решењем о национализацији). Са друге стране, неспорно је да сваки сувласник има право како на физичку деобу, уколико је иста могућа, или на цивилну деобу са осталим сувласницима, ни у тој случају држава нема ексклузивитет и приоритет у вршењу стварноправних овлашћења у односу на грађевинско земљиште. Даље наводи да у конкретном случају, неспорно је да постоје услови из члана 36. Закона о експропријацији, да се поништи предметно решење. У корелацији са овом законском нормом, када експропријатор није привео намени предметну парцелу, јасно је да су се стекли услови за поништај решења и у смислу одредбе чл. 86. ст. 7. Закона о планирању и изградњи, јер је вештачењем доказано да предметна парцела није приведена намени. Сусвојина странке у управном поступку не може бити дискриминисана, у односу на својину целог, нити у односу на јавну својину, јер Устав РС налаже да су својинска овлашћења јавне и приватне својине равноправна, јер се ради о идентичном праву, а аликвотни удели могу бити само разлог евентуалне деобе целог а никако разлог онемогућавања права сусвојине овде странака које као такво делује *erga omnes*, како према физичким и правним лицима, тако и према државним органима, односно онемогућавање прибављања права сусвојине странака које им очигледно по закону припада. Даље истиче да у конкретном случају је неспорно да постоје услови из члана 36. Закона о експропријацији да се поништи предметно решење, при чему је неспорно да у смислу чл. 86. став 7. Закона о планирању и изградњи управни орган има дужност да поништи предметни управни акт јер предметна парцела није приведена намени. Дакле, не постоји оправдање да предметна имовина – грађевинско земљиште, односно сувласнички удео странака на предметном грађевинском земљишту припадне држави као несавесном експропријатору, јер а) држава није по ранијим прописима предметно земљиште привела намени (постоји несавесност старања државе у односу на дефинисане планове изградње и урбанистичке тенденције, односно државне пројекције изградње предметног грађевинског земљишта), б) држава нити приликом подржављења права својине (национализацијом) нити приликом подржављења права коришћења које је после национализације остало „бившем сопственику“ није платила тржишну цену и ц) не постоји утврђен јавни интерес да се предметно грађевинско земљиште (где је сусвојина странака прво национализована, а затим одузето право коришћења по „правичној“ а не тржишној накнаде) остане у јавној својини, јер протеком времена не постоје ни елементи изградње објекта ради којег је вршена експропријација, већ је новим детаљним урбанистичким планом промењена намена предметног земљишта, те се предвиђа изградња пословног стамбеног објекта, па би уколико би опстало овако незаконито решење туженог, предметно „будући“ стамбено пословни објекат припао Републици Србији, односно инвеститорима, а без учешћа сувласника који захтевају поништај односно делимични поништај (у делу њиховог сувласничког удела) решења о експропријацији, чијим правним претходницима никада није исплаћена тржишна накнада предметног грађевинског земљишта. На крају истиче да се не може држава због чињенице да други сувласници (сукорисници) не врше своја сусвојинска овлашћења, неосновано обогатити на терет овде странке у поступку која врши своја законом утврђена својинска овлашћења. У том смислу, околности која су наметнуте, да ли ће остали сувласници на предметној парцели вршити своја сувласничка овлашћења или ће та сувласничка овлашћења пренети на државу, не може утицати на право овде странака да врше своја сувласничка овлашћења одузета противно општим међународним правним правилима која се данас интегрални део законодавства Републике Србије. Са наведеног предлаже да другостепени орган поништи ожалбено решење у своји предметни захтев.

У одговору на жалбу првостепени орган и Градско правобранилаштво града Београда, Одељење градског правобранилаштва за ГО Вождовац, Раковица и Чукарица

истичу да је ожалбено решење правилно и на закону засновано и предлажу да другостепени орган одбије жалбу као неосновану.

Размотривши жалбу, одговоре на жалбу, ожалбено решење и списе предмета, ово Министарство је одлучило као у диспозитиву овог решења из следећих разлога:

Увидом у списе утврђује се да је ожалбено решење донето у извршењу решења Министарства финансија РС бр. 465-02-00267/2016-07 од 14. јануара 2021. године, донетог у извршењу пресуде Управног суда у Београду 10 У 12959/17 од 15. децембра 2020. године, којим је поништено решење првостепеног органа бр. III-465-53/2012 од 11. фебруара 2016. године и предмет враћен првостепеном органу на поновни поступак и олучивање по примедбама садржаним у наведеном решењу Министарства финансија РС.

Даље се утврђује да се Илић Живорад из Београда обратио првостепеном органу, преко пуномоћника дана 11.04.2006. године, захтвом за поништај правоснажног решења Општног комитета за комунално грађевинске, стамбене и имовинско правне послове Вождовац број 462-41/85 од 12.04.1985. године, којим је изузето уз накнаду национализовано грађевинско земљиште у К Београд, кп.бр.1944/3, ЗКУЛ 409, површине 1800 м² (којој одговара кп.бр.11944/3 КОБ 7), из поседа ранијих земљишнокњижних корисника Илић Живорада са 1/3, Илић Живка са 1/6, Илић Богосава са 1/6, Илић пок. Александра са 1/3 дела, чији је наследник Илић Зорка, обзиром да предметно земљиште није приведено намени у смислу одредбе чл. 86. став 7. Закона о планирању и изградњи.

У поновном поступку, поступајући по обавезујућим примедбама садржаним у решењу непосредно виших органа, и то горе наведеној пресуди Управног суда и решењу Министарства финансија, на основу непосредног увида у захтев од 11. априла 2006. године, првостепени орган је утврдио да је наведеног дана Илић Живорад, преко пуномоћника Поповић Мирљане и адвоката Вулећић Јадранке поднео захтев за поништај предметног решења о изузимању сходно чл. 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, обзиром да предметно земљиште није приведено намени више од 20 година због којег је изузето, те да нису испуњени услови за поништај предметног решења обзиром да законски наследници и сукорисници предметне парцеле и то Илић Илија, Илић Небојша, Илић Александар, Илић Славиша, Илић Владимир, Илић Милан и Николић Милева нису сагласни са поднетим захтевом Илић Живорада, односно његових законских наследника Поповић Мирљане, Анђелковић Бисерке и Илић Живка за поништај предметног решења о изузимању, о чему су обавестили првостепени орган поднеском од 17.12.2014. године, а који се налази у списима предмета, прецизирајући такође и да се изричито противе било каквом вештачењу у овој управној ствари као и самом захтеву за поништај предметног решења, јер се никада као законски наследници ранијих сукорисника пок. Илић Богосва и пок. Илић Александра односно пок. Илић Зорке нису придружили напред наведеном захтеву пок. Илић Живорада и Илић Живка за понштај предметног решења.

Министарство налази да је оваква одлука првостепеног органа правилна и на закону заснована и да је исти дао јасне и ваљане разлоге за доношење исте које у свему прихвата и ово Министарство. Ово са разлога што према становишту овог Министарства а што потврђује и став Управног суда у Београду заузет у пресуди 20 У 4815/10 од 22.10.2010. године, у случају када је грађевинско земљиште у тренутку изузимања имало више сукорисника, потребно је да захтев у смислу члана 86. став 7. Закона о планирању и изградњи, поднесу сви сукорисници предметног земљишта, односно њихови законски наследници. Обзиром да је у конкретном случају захтев поднет од стране три законска наследника сукорисника предметног изузетог земљишта, а да се већина других сукорисника није придружила поднетом захтеву, односно је изричито против поднетог захтева, Министарство је утврдило да је ожалбено решење правилно и на закону засновано.

Имајући у виду све горе наведено, а након што су цењени сви наводи жалбе и пошто је нађено да нису од утицаја на другачије решавање ове управне ствари, одлучено је као у диспозитиву овог решења, применом одредбе члана 170. став 1. Закона о општем управном поступку.

Решење овог органа у 13 примерка, са свим списима предмета доставити првостепеном органу, с тим да у року од 8 дана по пријему списка један примерак решења уручи:

1. Жалиљи.
2. Анђелковић Бисерки, Београд, ул. Вињаге бр. 1.
3. Илић Рајку, Београд, ул. Видиковачки венац бр. 94/1.
4. Илић Милану, Београд, ул. Браће Срњића бр. 33-35.
5. Илић Илији, Београд, ул. Плитвичка бр. 2.
6. Илић Небојши, Београд, ул. Плитвичка бр. 2.
7. Илић Владимиру, Београд, ул. Плитвичка бр. 2.
8. Илић Александру, Београд, ул. Плитвичка бр. 2.
9. Илић Славиши, Београд, ул. Плитвичка бр. 2.
10. Николић Милеви, Београд, ул. Плитвичка бр. 2.
11. Дирекцији за грађевинско земљиште и изградњу Београда, Београд, Његошева бр. 84.
12. Градском јавном правобранилаштву Београд, Одељењу Вождовац, Раковица и Чукарица, Београд, Устаничка бр. 53 грађевинско земљиште и изградњу Београда, Београд, Његошева бр. 84.

Упутство о правном средству : Против овог решења не може се изјавити жалба, али се може покренути управни спор тужбом код Управног суда у Београду у року од 30 дана од дана пријема решења. Тужба се предаје Суду непосредно или поштом.

РЕШЕНО У МИНИСТАРСТВУ ФИНАНСИЈА РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ
Број: 465-02-01963/2022-07 од 12. фебруара 2025. године

ДРЖАВНИ СЕКРЕТАР

